

Sygn. akt III UK 49/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 marca 2020 r.,

skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 16 października 2018 r., sygn. akt IV Ua (...),

I. oddala skargę kasacyjną,

**II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego 240
zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych
Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu J. G. prawa do świadczenia

rehabilitacyjnego za okres od 10 września 2014 r. do 4 września 2015 r. oraz zobowiązał go do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego z fundusz chorobowego w kwocie 28.870,06 zł. za okres od 10 września 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 23 lutego 2016 r. oddalił odwołanie ubezpieczonego, a Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 16 października 2018 r. oddalił apelację wnioskodawcy.

Podstawą faktyczną rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego były następujące ustalenia. Ubezpieczony J. G. był zatrudniony w P. S.A. Zakład [...] w S. w okresie od 1 października 1995 r. do 31 lipca 2015 r. Umowa o pracę uległa rozwiązaniu na mocy porozumienia stron w związku z nabyciem przez pracownika prawa do emerytury. Decyzją z 24 kwietnia 2014 r. organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury (po rozpoznaniu wniosku z dnia 8 kwietnia 2014 r.). W wyniku złożonego odwołania wyrokiem z 11 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił powyższą decyzję i ustalił ubezpieczonemu prawo do emerytury od 6 czerwca 2014 r.

W dniu 5 sierpnia 2014 r. ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z 27 sierpnia 2014 r. lekarz orzecznik ustalił, że w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy licząc od daty wyczerpania zasiłku chorobowego. W dniu 18 września 2014 r. wpłynęło oświadczenie ubezpieczonego do celów świadczenia rehabilitacyjnego ZUS Np. - 7. W oświadczeniu tym ubezpieczony nie napisał, że zgłaszał wniosek o przyznanie emerytury/renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z 19 września 2014 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 10 września 2014 r. do 4 września 2015 r. Ubezpieczony został jednocześnie pouczone, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy oraz o konieczności niezwłocznego powiadomienia podmiotu dokonującego wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego o okolicznościach mających wpływ na uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego. Płatnik składek wypłacił ubezpieczonemu świadczenie rehabilitacyjne za okres od 10 września 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r.

Decyzją z 27 lipca 2015 r. organ rentowy odstąpił od żądania zwrotu przez ubezpieczonego nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego w kwocie 28.870,06 zł. za okres od 10 września 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w S. rozpoznawał po raz pierwszy apelację wnioskodawcy w dniu 23 lutego 2016 r. Oddalając apelację wskazał na art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r. poz. 372 z późn. zm., zwanej dalej "ustawą zasiłkową"), zgodnie z którym świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury. Sąd Okręgowy wyjaśnił ponadto, że osobą uprawnioną do emerytury w rozumieniu powołanego przepisu jest osoba, która spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do tego świadczenia i której prawo do emerytury zostało ustalone decyzją organu rentowego, nawet jeśli prawo to uległo zawieszeniu z powodu kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy bez rozwiązania stosunku pracy. W ocenie Sądu odwoławczego nie doszło do naruszenia art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm. – dalej jako ustawa systemowa), albowiem zarzut ten mógłby być trafny, gdyby przedmiotem oceny było świadczenie rehabilitacyjne za okres od 10 września 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. Wydając decyzję z dnia 19 września 2014 r. przyznającą ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, organ rentowy wiedział bowiem o toczącym się procesie sądowym z odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 24 kwietnia 2014 r. odmawiającej mu przyznania prawa do emerytury. Jednakże w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 11 marca 2015 r., organ rentowy w dniu 30 kwietnia 2015 r. wydał decyzję przyznającą ubezpieczonemu emeryturę. Wobec istnienia na dzień 1 maja 2015 r. powyższej decyzji, zaszły ustawowe przesłanki do wstrzymania od tej daty wypłaty na rzecz ubezpieczonego świadczenia rehabilitacyjnego, wobec ustania prawa do tego świadczenia na podstawie art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie bowiem z treścią art. 66 ust. 1 w związku z art. 69 tej ustawy, wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego wstrzymuje się, jeżeli prawo do świadczenia ustało albo okaże się, że prawo takie w ogóle nie istniało. Według Sądu odwoławczego na powyższą ocenę nie ma

wpływu fakt niepobierania przez ubezpieczonego emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia w okresie od 1 maja 2015 r. do 31 lipca 2015 r.

Wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 lutego 2016 r. zaskarżył skargą kasacyjną wnioskodawca. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 25 maja 2017 r. uchylił wyrok Sądu odwoławczego i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. W wywodach Sąd Najwyższy podkreślił, iż dokonana przez Sąd Okręgowy wykładnia art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej jest prawidłowa. Podzielił natomiast stanowisko ubezpieczonego odnośnie zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 100 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej. Mianowicie, Sąd Okręgowy zaniechał rozważenia kwestii, czy zgodnie z treścią art. 100 ust. 2 ustawy emerytalnej ubezpieczony rzeczywiście nabył prawo do emerytury z dniem 6 czerwca 2014 r., skoro przed uzyskaniem prawa do świadczenia rehabilitacyjnego prawdopodobnie korzystał z zasiłku chorobowego. W sytuacji, gdyby tak rzeczywiście było, powstanie jego prawa do emerytury przesunęłoby się do końca okresu pobierania zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego przez organ rentowy decyzją z 19 września 2014 r. Bez dokonania tych ustaleń faktycznych, wydanie zaskarżonego wyroku należało uznać za przedwczesne. W dalszej części wyводу, Sąd Najwyższy wskazał, że w sytuacji gdyby decyzja z dnia 30 kwietnia 2015 r. przyznająca emeryturę ubezpieczonemu była nieprawidłowa, Zakład Ubezpieczeń Społecznych miałby możliwość prawidłowego określenia daty nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 114 ust. 1 pkt 1 i 5 ustawy emerytalnej. Sąd Najwyższy zalecił, aby w przedmiotowej sprawie, Sąd Okręgowy wyznaczył ubezpieczonemu odpowiedni termin na wystąpienie z wnioskiem do organu rentowego o zmianę decyzji z 30 kwietnia 2015 r. Celowe również byłoby wystąpienie z wnioskiem o wznowienie postępowania sądowego, gdyż Sąd Okręgowy w S. wydając wyrok w dniu 11 marca 2015 r. w sprawie o prawo do emerytury, nie dysponował wiedzą o okolicznościach determinujących datę nabycia prawa do emerytury przez ubezpieczonego.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w S. zwrócił się do ubezpieczonego, aby ten w terminie 30 dni wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zmianę decyzji organu rentowego z 30 kwietnia 2015 r. przyznającej mu prawo do emerytury od dnia 6 czerwca 2014 r. oraz zwrócił się do pozwanego

organu rentowego o rozważenie podjęcia działań z urzędu dotyczących decyzji z 30 kwietnia 2015 r. Ubezpieczony J. G. , w określonym terminie zwrócił się do organu rentowego o uchylenie decyzji z 30 kwietnia 2015 r. Zakład rozpoznając wniosek, decyzją z dnia 13 listopada 2017 r. odmówił uchylenia decyzji z dnia 30 kwietnia 2015 r. powołując się na to, że decyzja przyznająca ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach była wykonaniem wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 11 marca 2015 r. J. G. złożył odwołanie od decyzji z dnia 13 listopada 2017 r., a Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 15 lutego 2018 r. je oddalił. W uzasadnieniu tego orzeczenia podkreślił, iż zmiana daty przyznania prawa do emerytury mogłaby mieć miejsce w przypadku wzruszenia prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 11 marca 2015 r., przy użyciu skargi o wznowienie postępowania.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 16 października 2018 r. oddalił apelację ubezpieczonego. Wskazał, że przy ponownym jej rozpoznaniu, kwestią sporną stała się data przyznania prawa do emerytury, co miało zasadniczy wpływ na prawo do świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczonego za okres od 1 maja 2015 r. do 31 lipca 2015 r. Sąd odwoławczy ocenił, iż argumentacja organu rentowego, co do charakteru emerytury przyznanej ubezpieczonemu J. G. na mocy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z 11 marca 2015 r. jest trafna. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż wnioskodawca nabył prawo do emerytury od daty ukończenia 60 roku życia z tytułu pracy w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej. Jej wysokość została obliczona na podstawie art. 183 ust. 1 ustawy z zastosowaniem art. 26 i 53 ustawy, ponieważ ubezpieczony nabył prawo do emerytury w 2014 r. W ramach tego systemu, wysokość emerytury jest obliczana w systemie zdefiniowane składki. Przepisy art. 24 i 26 ustawy emerytalnej usytuowane są w Dziale II rozdział 1 ustawy, zatem na prawo do emerytury i datę jej przyznania nie mają wpływu okoliczności dotyczące pobierania zasiłku chorobowego. Sąd, podzielił stanowisko organu rentowego, że przepis art. 100 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie ma zastosowania do stanu faktycznego sprawy w świetle ust. 3 tego przepisu.

Niezależnie od powyższej oceny, Sąd odwoławczy podkreślił, że w myśl art. 316 § 1 k.p.c., sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili

zamknięcia rozprawy. Na podstawie poczynionych ustaleń, bezsporne jest, iż decyzja organu rentowego z dnia 30 kwietnia 2015 r. dotycząca przyznania prawa do emerytury od dnia 6 czerwca 2014 r. stanowiła realizację prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 czerwca 2015 r. Wyrok ten nie został w żaden sposób podważony. Dodatkowo, w innym postępowaniu odwoławczym, które toczyło się przed Sądem Okręgowym, w którym ubezpieczony dążył do zmiany daty przyznania prawa do emerytury, postępowanie zakończyło się wyrokiem oddalającym, wobec stwierdzenia powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 k.p.c. Sąd, w tej ostatniej sprawie wskazał jednoznacznie na istnienie tożsamości przedmiotu sporu i stron w niej uczestniczących. Przepis art. 365 § 1 k.p.c. stanowi, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz organy państwowe.

Z rozstrzygnięciem nie zgodził się ubezpieczony, zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 398²⁰ k.p.c. przez jego niezastosowanie w sprawie i tym samym oparcie rozstrzygnięcia na wykładni prawa sprzecznej z wykładnią dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy w poprzednio wydanym wyroku z dnia 25 maja 2017 r., III UK 121/16 (w zakresie zastosowania w sprawie art. 100 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz art. 83a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), co w konsekwencji doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, iż istniały podstaw do ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa ubezpieczonego do świadczenia rehabilitacyjnego o odmiennej treści niż w ostatecznej decyzji tegoż organu z dnia 19 września 2014 r. przyznającej ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 10 września 2014 r. do dnia 4 września 2015 r., a tym samym decyzja organu rentowego z dnia 30 czerwca 2015 r. odmawiająca ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 maja 2015 r. do 31 lipca 2015 r. została wydana w sposób prawidłowy,

- art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. poprzez brak wskazania podstawy prawnej rozstrzygnięcia, jak również nie odniesienie się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji oraz na dalszym etapie trwającego postępowania apelacyjnego.

- art. 66 w związku z art. 69 i w związku z art 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej w związku z art 100 ust. 2 i ust. 3 ustawy emerytalnej oraz art 83a w związku z art. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, które doprowadziło do bezpodstawnego przyjęcia przez Sąd drugiej instancji, iż istniały podstaw do ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa ubezpieczonego do świadczenia rehabilitacyjnego o odmiennej treści niż w ostatecznej decyzji tegoż organu z 19 września 2014 r. przyznającej ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 10 września 2014 r. do 4 września 2015 r., a tym samym decyzja organu rentowego z 30 czerwca 2015 r. odmawiająca ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 maja 2015 r. do 31 lipca 2015 r. została wydana w sposób prawidłowy.

Kierując się zgłoszonymi zarzutami ubezpieczony domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiany zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 16 października 2018 r. przez uwzględnienie apelacji i zmianę zaskarżonej decyzji z dnia 30 czerwca 2015 r. przez przyznanie ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 maja 2015 r. do 31 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów umożliwiających wzruszenie wyroku Sądu odwoławczego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 398²⁰ k.p.c. trzeba przywołać wypowiedź Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2017 r. Stwierdził on, że „Według Sądu Najwyższego ani powołana decyzja organu, ani poprzedzający ją wyrok sądu, nie mogły być podstawą wydania przez organ rentowy decyzji z dnia 30 czerwca 2015 r. o odmowie przyznania ubezpieczonemu świadczenia rehabilitacyjnego, albowiem orzeczenia te nie istniały w dacie wydania decyzji z dnia 19 września 2014 r. Natomiast nową okolicznością w rozumieniu tego przepisu (art. 83a ustawy systemowej) było złożenie przez ubezpieczonego w dniu 8 kwietnia 2014 r. wniosku o przyznanie emerytury, który to fakt został zatajony przez ubezpieczonego w

oświadczeniu do celów przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, złożonym organowi rentowemu przed wydaniem decyzji o jego przyznaniu”. Oznacza to, że wbrew twierdzeniom wnioskodawcy Sąd Najwyższy poprzednio rozpoznając skargę kasacyjną uznał, że zaskarżona decyzja została prawidłowo wydana w trybie art. 83a ustawy systemowej. Gołosłowny jest zatem zarzut z art. 398²⁰ k.p.c., jakoby Sąd odwoławczy nie zastosował się do wykładni zaprezentowanej przez Sąd Najwyższy.

Co do drugiego elementu zarzutu z art. 398²⁰ k.p.c. trzeba wskazać, że związanie wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy nie obejmuje wskazań co do dalszego postępowania. Wskazania takie nie mieszczą się w ramach procedury kasacyjnej, a jeśli zostaną zamieszczone, to nie wiążą sądu, któremu sprawa została przekazana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2019 r., II PK 87/18, niepublikowany). Wiążąca moc orzeczenia Sądu Najwyższego ogranicza się zatem do wykładni prawa dokonanej przez ten Sąd, a więc do tych jego wypowiedzi, które obejmują wyjaśnienie treści przepisów mających zastosowanie w danej sprawie. Pojęcie „wykładni prawa”, użyte w komentowanej normie, nie oznacza więc związania stanowiskiem Sądu Najwyższego lub dokonaną przez ten Sąd oceną prawną. Te ostatnie pojęcia są bowiem szersze od określenia „wykładni prawa”, a zakres związania sądu wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy nie może być mylony z zakresem związania oceną prawną i wskazaniami co do dalszego postępowania, o którym mowa w art. 386 § 6 zdanie 1 k.p.c., normującym problematykę zakresu związania sądu niższej instancji stanowiskiem sądu drugiej instancji (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2007 r., III CZP 162/06, OSNC 2008 nr 5, poz. 47 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2002 r., II CKN 860/00, LEX nr 75274, z dnia 15 stycznia 2004 r., II CK 162/03, LEX nr 148240; z dnia 6 września 2005 r., I PK 55/05, LEX nr 276253; z dnia 19 października 2005 r., V CK 260/05, LEX nr 187090; z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 169/07, LEX nr 448147; z dnia 25 listopada 2008 r., II CSK 335/08, LEX nr 484701; z dnia 26 lutego 2009 r., IV CSK 415/08, LEX nr 610218; z dnia 19 marca 2009 r., IV CSK 492/08, LEX nr 492146; z dnia 15 października 2009 r., I CSK 83/09, LEX nr 553662 i z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 374/09, LEX nr 677771).

Powyższe wyjaśnienia były niezbędne, gdyż skarżący utożsamia stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 25 maja 2017 r., a odnoszące się do art. 100 ust. 2 ustawy emerytalnej, z wykładnią prawa w rozumieniu art. 398²⁰ k.p.c. Rzecz w tym, że Sąd Najwyższy również w poprzednim postępowaniu był związany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 11 marca 2015 r., w którym ustalono datę nabycia prawa do emerytury na dzień 6 czerwca 2014 r. Mimo to dostrzegł, że możliwe jest skorygowanie tej daty według reguły określonej w art. 100 ust. 2 ustawy emerytalnej. Do tego niezbędna była jednak inicjatywa wnioskodawcy i pozytywna decyzja Sądu Okręgowego w prawomocnie zakończonej sprawie o emeryturę. Wyjaśnia to, że poczynione przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 maja 2017 r. uwagi i wskazówki nie mieszczą się w granicach zakreślonych w art. 398²⁰ k.p.c. Nie mogło zatem dojść do uchybienia tego przepisu.

Nie jest również nośny zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. Uważna lektura uzasadnienia Sądu odwoławczego pozwala na jednoznaczne określenie podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Sąd wprawdzie nie wyraził jej wprost, nie mniej wynika ona z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2017 r. Bez trudu można zrozumieć, że Sąd odwoławczy kierował się art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej i art. 83a ust 1 ustawy systemowej. Problemów w tym zakresie nie miał również skarżący skoro przepisy te przywołał w skardze kasacyjnej. Nie doszło zatem do uchybienia art. 328 § 2 k.p.c., szczególnie, jeśli weźmie się pod uwagę, że naruszenie przepisu postępowania ma znaczenie w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). W rozpoznawanej sprawie zależności takiej nie ma.

Przechodząc do omówienia materialnoprawnych podstaw zaskarżenia, należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, że przedmiotem sporu jest tylko prawo wnioskodawcy do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 maja do 31 lipca 2015 r. Mimo podjętych przez ubezpieczonego prób ostatecznie nie doszło do wzruszenia prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 11 marca 2015 r., w którym przyznano mu prawo do emerytury od dnia 6 czerwca 2014 r. Okoliczność ta ma kluczowe znaczenie dla rozpoznawanej sprawy. Sąd Najwyższy

w ramach art. 365 § 1 k.p.c. związany jest tym orzeczeniem. Oznacza to, że w rozpoznawanej sprawie nie mogło dojść do naruszenia art. 100 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej. Przepisy te mogłyby mieć znaczenie w sprawie dotyczącej prawa do emerytury, ta jednak została już prawomocnie zakończona. Nie rzutują jednak na żądanie dotyczące prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, gdyż okres na jaki przyznano tę należność nie jest sporny. Była już o tym mowa, że organ rentowy uprawniony był do ponownego ustalenia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Upoważniał go do tego art. 83a ust. 1 ustawy systemowej. Przepis ten umożliwia ponowne ustalenie prawa do świadczenia (na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu), jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo. Ubezpieczony w oświadczeniu z dnia 18 września 2014 r. (dla celów świadczenia rehabilitacyjnego) nie wskazał, że wcześniej, bo w dniu 8 kwietnia 2014 r., wystąpił o przyznanie prawa do emerytury. Zdarzenie to stanowi „ujawnienie okoliczności istniejącej przed wydaniem decyzji, które ma wpływ na prawo” w rozumieniu art. 83a ust. 1 ustawy systemowej. Oznacza to, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych był legitymowany do wydania zaskarżonej decyzji z dnia 30 czerwca 2015 r. (i określenia, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje za okres od dnia 10 września 2014 r. do dnia 4 września 2015 r.). Wobec jednoznacznej treści art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej jasne staje się, że w świetle przedstawionych okoliczności, wnioskodawcy nie przysługuje świadczenie rehabilitacyjne za okres wskazany w skardze kasacyjnej (od 1 maja 2015 r. do 31 lipca 2015 r.). Materialne podstawy skargi kasacyjnej nie są zatem przekonujące.

Kierując się przedstawionymi racjami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z zasadą z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c.